

DE WEG DER ZEVEN VREUGDES

Schemer. Een rustig oogenblik.

Haar hand knipt de leeslamp aan; schuift het gordijn voor de boekenkast opzij. Aarzelend tast ze de boekenrij langs; zal ze..... of liever alléén maar wat rusten, wat droomen?

De tastende hand raakt een versleten omslag. Ze trekt het boek uit de rij, om het te beter een plaats te kunnen geven. Doch als het in haar handen ligt, slaat ze het open. Ze leest: hier en daar een paar regels, een bladzijde. Het is vertrouwde lectuur; het was langen tijd geliefde lectuur. Nog, nu ze zooveel ouder is? Ze ziet het jaartal van uitgave; bijna twintig jaar terug. Hoe anders was het leven toen!

Ze zakt in het lage stoeltje bij de haard en leest, rustig nu en zonder dat ze stukken overslaat. Ze ziet opnieuw, voor de zooveelste keer, Ruut gaan langs de lange weg van school naar huis. De weg der zeven vreugdes. Opnieuw ook geniet ze van de beschrijving, de sfeer. Maar ze denkt tegelijk: dit is verouderd. Wij loopen niet meer de lange weg van school naar huis. Wij fietsen. Wij racen. Wij hebben geen tijd, om onderweg de vreugden van het leven op te merken. De kleine vreugden. De uitstalling van een bloemenwinkel, nu ja, die misschien nog wel. Maar een arme-tierige straathond, die geaaid wil worden, omdat je hem hebt leeren kennen — omdat je daar de tijd voor had. De stille figuur van een schrijvend man achter een raam; een jonge vrouw in een verlichte huiskamer! Wij moeten letten op het verkeer; oppassen, dat we niet overreden worden; een straathond is een lastig obstakel, dat je uit de weg gaat! Misschien, als je buiten woont — als je een rustige weg te fietsen hebt. — Maar dan is er weer wat anders!

Er glijdt een glimlach over haar gezicht. Een beetje een verteederde lach. Maar er is ook iets van medelijden in. Ze leest nu, hoe Ruut denkt over het leven. „Nu, het leven, dat stel ik me voor als een lange weg door weilanden en die weg moet je gaan en hij is heel open en eentonig — dat is zoo het gewone werk, dat je iedere dag doen moet. Maar dan zijn er overal langs die weg lichtjes en dat zijn de prettige dingen.”

Haar mondhoek trekt wat neer; nu wordt haar gezicht oud en moe. Ja, als je leeft in een gezin als Ruut — alles vrede en harmonie, dan zijn wat zorgen niet zoo erg. Maar waar vind je die gezinnen tegenwoordig? Je bent bang — je durft niet eens zelf het geluk grijpen — of je denkt cynisch: het zal maar een kort geluk zijn — wat daarna komt, zien we wel weer.....

Ze sluit de oogen; ze ziet een meisjesgezicht — *niet* Ruut uit het reeds zoo lang geleden geschreven boek: „De plaats, waarop gij staat,” maar Inger Horstink uit „De Bikkel.” Ze ziet haar niet als de stralend-lachende figuur, die haar onlangs vanuit de etalage van een boekwinkel aankeek, maar als een menschenkind met vast-gesloten mond, dat moeilijk haar weg door het leven vindt. En dat leven is niet enkel maar een eentonige tocht door vlakke weilanden, waar dan toch maar volop bloemen kunnen bloeien — het is een worstelend gaan langs een moeilijk pad, waar overal hindernissen zijn. Handicaps, die het leven opwerpt: geen vooruitzichten, geen baan, werk, dat geen bevrediging biedt. Maar ook en vooral moeilijkheden, geboren uit de verhouding der menschen.....

Ongeduldig wil ze het boek, waarin ze las, dicht slaan. De Bikkel is een kind van onze tijd, Ruut niet. Niet meer.....

Het blijft open liggen bij de laatste bladzijde. Ze leest: „ik houd van het leven met zijn vreugde en smart. En ik houd van mijn werk... en van zoovele menschen”.....

Nu slaat ze het boek resoluut dicht. „En van zoovele menschen.” Wie kan *dat* zeggen, tegenwoordig? Ze ziet vóór zich de sympathieke jongeren uit de klas van De Bikkel. *Te* sympathiek geteekend misschien... Van hen zou je kunnen houden. Maar je verliest mekaar, als je de school verlaat. Je vreemdtd van mekaar. *Zóó* is het leven.....

Ze zegt nog eens nadrukkelijk bij zichzelf: *zóó* is het leven. En overal om je heen is ellende. Ook al heb je werk gevonden, waarvan je houdt, zooals ik. Dat is een zegen. Maar het behoeft je niet blind te maken voor de ellende, de wrangheid, het tekort, dat je overal ontdekt. En de menschen stellen je teleur. Haast alle menschen. Ze bedoelen het niet, maar ze hebben geen tijd, om rustig naar je moeilijkheden te luisteren. Ze nemen die niet in zich op. Ze kunnen het niet. Ze hebben zelf genoeg te dragen.

Ze is moe; ze soest weg. Het boek glijdt van haar schoot.

Ergens in het huis gaat een bel. Ze schrikt op. Ze denkt: straks moet ik weer aan het werk.

Ze staat op, ze voelt, dat dit rustige uur haar goed heeft gedaan. Ze is zich bewust, dat ze het prettig vindt, straks weer aan de slag te moeten gaan. Ze denkt: was ik te somber, zooeven?

Ze struikelt haast over het gevallen boek, maar ze raapt het niet op. Ze staat weer voor de boekenkast en haar greep is doelbewust nu. De Bikkel! Er is

een passage, die ze even nog overlezen moet, eer ze opnieuw aan het werk gaat. „Inger legt de hand op de brugleuning. Aan haar voeten kwetteren brutale musschen. Een schuit komt van onder de brug aangeschoven. Het toetertje van de man aan het roer heeft een blikken, speelgoedachtige klank. Goed is de zomer in Holland. Mooi ook.....”

Dus toch! Ook dit immers is een blij genieten van de vreugden, die je in stille oogenblikken op je weg ontmoet!

Ze slaat een bladzijde om. Ze leest weer: „Ze zal zich wel stooten en verwonden. Ze zal de verkeerde zijwegen gaan en veel tijd verliezen met het terugkeeren. Maar ze zal ook de glimlach leeren, die goed naast slecht aanvaardt; liefhebben naast haten, ernst naast dwaasheid.

Terwijl ze het boek weg zet, herhaalt ze: „de glimlach, die goed naast slecht aanvaardt.” Kan dat? Is dit de weg?

Als ze gaan wil, ziet ze het gevallen boek. Ze bukt zich en raapt het op. In haar aanraking is iets als een liefkozing. Ze denkt: misschien is het niet zóó

verouderd, als ik eerst dacht. Misschien heeft het ook ons, menschen van deze tijd, nog wel iets te zeggen.

Als ze het weg wil zetten, valt haar oog op het slot van de passage, die ze reeds las: „En het is toch, geloof ik, zóó, dat God-zelf je altijd weer de weg wijst van de twijfel naar de zekerheid, van je eigen strijd en verdriet naar de andere menschen en de verhoudingen.”

Nu is het een Naam, die ze herhaalt. God! Als Hij het doet, dan is het ook niet meer zoo erg de vraag hoe de menschen en hoe de verhoudingen zijn. Dan is het alléén maar meer de vraag of we Zijn leiding volgen. „De plaats, waarop gij staat, is heilige grond.” Misschien, als je dat beseft, dat dan alles anders wordt. Dat je dan ook aan de kleine vreugden van het leven niet voorbij gaat, omdat Hij het is, die ze je bereidde.

Misschien, dat je dan toch nog, ook nu, de weg van de zeven vreugden weet te vinden!

J. M. W.—W.

BEZOEK

IN DAVOS

Het rustige Nederlandsche Sanatorium, waar alles op klok- en gongslag gaat, staat voor één keer op z'n kop.

Beneden wordt de groote eetzaal omgetooverd in een allergezelligste ontvangkamer: de lange, rechte tafels worden weggesleept en vervangen door knusse rieten zitjes, opgevroolijkt met bonte kleedjes en vaderlandsche goudsbloemen.

Boven maken nijvere handen in vliegende vaart de bedden op en de kamers in orde, worden de mooiste bedjasjes aangetrokken en onwillige haren met geweld in 't gelid gestreken, vliegt haastig een poederdons over een al te roode neus en speuren scherpziende oogen of alles wel in den haak is. Overall heerscht opgewondenheid en vroolijke spanning — op alle gangen wordt gewerkt met de grootste animo — doctor Colijn komt! De minister-president zal het Nederlandsche Sanatorium met een bezoek vereeren — op Zaterdagmorgen maar liefst! Vóór

11 uur moet het heele huis in de puntjes zijn!

Men wist, dat Z.Ex. voor een korte vakantie in Klosters was, in de krant verscheen een foto van den hoogen bezoeker, precies onder een groote wegwijzer met de naam „Davos” er op — en meer was niet noodig om de harten te doen ontvlammen.

Eén, die de moed had, schreef — in spanning werd op het antwoord gewacht..... en dr. Colijn móét de blijde verrassing van het heele huis gevoeld hebben, toen hij per telefoon z'n jawoord gaf.

Er zal wel een enkele onder het groot getal der huisgenooten zijn, die niet veel met de komst van den minister-president opheeft, maar dat merk je niet! Je merkt alleen een opgewonden, blijde stemming, vroolijkheid en fleurigheid, vóórboden van een hartelijk welkom.

Prachtig op tijd is alles in orde.

Vijf verdiepingen wachten kant en klaar op de 167